

ECHO DĄBROWICY

Gazeta Parafii pw. Narodzenia NMP w Dąbrowicy

Nr 3 (89)

Boże Narodzenie 2022

Rekolekcje Adwentowe

Prowadzi: ks. dr Tomasz Lisiecki

Piątek, 9 XII 2022

Msza św. dzieci godz. 8.30

Msza św. godz. 10.00

Msza św. młodzież godz. 17.00

Msza św. godz. 18.30

Sobota, 10 XII 2022

Spowiedź godz. 8.00

Msza św. godz. 8.30

Spowiedź godz. 9.30

Msza św. dzieci godz. 10.00

Spowiedź godz. 16.30

Msza św. młodzież godz. 17.00

Spowiedź godz. 18.00

Msza św. godz. 18.30

Niedziela, 11 XII 2022

Msza św. godz. 8.00

Msza św. godz. 10.00

Msza św. dzieci godz. 11.30

Msza św. młodzież godz. 17.00

Możliwość spowiedzi przed
i w czasie każdej Mszy św.

Nowenna do Bożego Narodzenia

Parafia pw. Narodzenia NMP w Dąbrowicy

Piątek, 16 XII – godz. 17.30

W intencji dzieci
zwł. przygotowujących się do I Komunii Św.

Sobota, 17 XII – godz. 17.30

W intencji młodzieży
zwł. kandydatów do Bierzmowania

Niedziela, 18 XII – godz. 9.00

W intencji narzeczonych

Poniedziałek, 19 XII – godz. 17.30

W intencji małżeństw i rodzin

Wtorek, 20 XII – godz. 17.30

W intencji osób samotnych

Środa, 21 XII – godz. 17.30

W intencji osób chorych
i w podeszłym wieku

Czwartek, 22 XII – godz. 17.30

W intencji osób konsekrowanych

Piątek, 23 XII – godz. 17.30

W intencji osób przeżywających kryzys
wiary

Sobota, 24 XII – godz. 8.30

W intencji zmarłych

SŁOWO DO PARAFIAN

Drogie Siostry,

Drodzy Bracia,

W niedzielę, 4 grudnia br. we wszystkich parafiach naszej diecezji odbyły się wybory do Rad Duszpasterskich na kadencję 2023-2027. Uroczyste zaprzysiężenie nowych Radnych nastąpi

8 stycznia 2023 r. W statucie zatwierdzonym przez abpa Stanisława Budziaka Metropolitę Lubelskiego czytamy: „Rada Duszpasterska stanowi, zgodnie z kan. 536 KPK, ciało doradcze, które pod kierownictwem proboszcza lub rektora kościoła czuwa nad organizacją życia duszpasterskiego we wspólnocie parafialnej (...), a w szczególności: (...) inspiruje i wspiera inicjatywy duszpasterskie w dziedzinie życia liturgicznego, apostołstwa, dzieł pobożności i miłosierdzia; (...) wspiera proboszcza (rektora) w zarządzaniu dobrami majątkowymi oraz w pracach administracyjno-gospodarczych” (Statut Rad Duszpasterskich Archidiecezji Lubelskiej z dnia 28 sierpnia 2012 r., art. 1).

Dobiegająca końca pięcioletnia kadencja 17 członków obecnej Rady Duszpasterskiej Parafii pw. Narodzenia NMP w Dąbrowicy jest okazją do podziękowania im za posługę na rzecz naszej wspólnoty. Dziękuję Radnym za inicjatywy podejmowane wraz z proboszczem śp. ks. dr. Jerzym Porębą, których przykładem jest między innymi zakup dźwiękoszczelnego konfesjonału, ułatwiającego korzystanie z sakramentu pokuty i pojednania zwłaszcza osobom starszym. Wyrażam wdzięczność za godne przygotowanie uroczystości pogrzebowych śp. ks. Jerzego oraz życzliwe przyjęcie mnie w Dąbrowicy. Dziękuję za minione 2 lata wspólnej troski o parafię – życzliwe dyskusje,

konstruktywne uwagi i konkretne działania, których efektem jest choćby opracowany i uchwalony Regulaminu Cmentarza. Słowa wdzięczności dla wszystkich członków Rady składam na ręce zastępcy przewodniczącego – p. Jerzego Łukasiewicza.

Mandat radnego jest wyrazem szacunku i zaufania, jakiego członkowie wspólnoty parafialnej udzielają niektórym osobom spośród siebie. Gratuluję nowym Radnym tego depozytu zaufania, jakim cieszą się wśród swoich sąsiadów i krewnych. Chcę także zarysować najważniejsze wyzwania, przed jakimi stanie Rada Duszpasterska w najbliższych latach. Pierwszym z nich jest poszukiwanie dróg aktywizacji wiernych świeckich do podejmowania posług i inicjatyw duszpasterskich w parafii. To zadanie jest niezwykle pilne w kontekście stale zmniejszającej się liczby kapłanów. Kolejnym wyzwaniem duszpasterskim będzie organizacja misji parafialnych i jubileuszu 75-lecia parafii w roku 2025. Wśród spraw administracyjno-gospodarczych na pierwszy plan wysuwa się rozbudowa cmentarza, a zwłaszcza funkcjonalne rozplanowanie jego nowej części.

Powierzając nową Radę Duszpasterską i jej działania wstawiennictwu Matki Bożej, chciałbym wraz z ks. Michałem złożyć Radnym oraz każdemu z pozostałych Parafian najserdeczniejsze życzenia świąteczne.

Niech liturgiczne spotkanie z Bożą Dzieciąną napełnia nasze serca autentyczną radością, nadzieją i pokojem.

Niech sakramentalne zjednoczenie z Eucharystycznym Jezusem uzdalnia nas do okazywania miłości tym, którzy są nam dani i zadani.

Błogosławionych Świąt Narodzenia Pańskiego i pełnego Bożej łaski Nowego Roku 2023!

ks. Waldemar Głusiec

Z NAUCZANIA KOŚCIOŁA

STATUT RAD DUSZPASTERSKICH ARCHIDIECEZJI LUBELSKIEJ

Lublin, 28 sierpnia 2012 r. - Nr 722/GI/2012 - Abp Stanisław Budzik

1. Rada Duszpasterska stanowi, zgodnie z kan. 536 KPK, ciało doradcze, które pod kierownictwem proboszcza lub rektora kościoła czuwa nad organizacją życia duszpasterskiego we wspólnocie parafialnej lub we wspólnocie wiernych gromadzącej się przy kościele rektoralnym, a w szczególności:

- a) wspiera kapłanów w organizacji życia duszpasterskiego,
- b) inspiruje i wspiera inicjatywy duszpasterskie w dziedzinie życia liturgicznego, apostołstwa, dzieł pobożności i miłosierdzia,
- c) niesie pomoc w przeprowadzeniu oceny stanu religijno-moralnego parafii, z uwzględnieniem zachodzących przemian społeczno-kulturowych,
- d) bierze udział w opracowaniu rocznego parafialnego programu duszpasterskiego, w oparciu o program ogólnopolski i diecezjalny,
- e) buduje wśród parafian klimat zaufania do Kościoła oraz podejmowanych inicjatyw duszpasterskich,
- f) wspiera działalność ruchów, stowarzyszeń katolickich i grup duszpasterstwa specjalnego,
- g) wspiera proboszcza (rektora) w zarządzaniu dobrami majątkowymi oraz w pracach administracyjno-gospodarczych, w tym opiniuje, zgodnie z odrębnymi przepisami, wnioski dotyczące zaciągania przez parafię (rektorat) kredytów i innych zobowiązań o charakterze materialnym i w tym zakresie spełnia zadania określone w kan. 537 KPK.

2. Nie tworzy się rad duszpasterskich w ośrodkach sprawowania kultu nie będących parafią ani rektoratem.

3.1. W skład rady wchodzi trzy grupy członków: członkowie z wyboru, członkowie z urzędu oraz członkowie mianowani przez proboszcza (rektora). Liczba członków rady pochodzących z wyboru dokonanego przez wspólnotę wiernych nie może być mniejsza od liczby członków mianowanych przez proboszcza (rektora).

3.2. Członkami rady mogą być jedynie praktykujący katolicy, którzy przyjęli sakrament bierzmowania i są znani z nienaganych zasad moralnych.

3.3. Łączna liczba wszystkich członków rady nie może przekroczyć 30 osób.

3.4. Z urzędu należą do Rady:

- a) proboszcz (rektor), który pełni funkcję przewodniczącego rady,
- b) delegat wikariuszy,
- c) delegatka sióstr zakonnych zatrudnionych w danym ośrodku duszpasterskim,
- d) przedstawiciel osób świeckich zatrudnionych w pracy duszpasterskiej danego ośrodka (katecheci, organista, kościelny),
- e) Przedstawiciele wydelegowani przez stowarzyszenia i ruchy katolickie działające w danym ośrodku w liczbie nie więcej niż trzy osoby,
- f) do parafialnej rady duszpasterskiej należą także rektorzy wszystkich kościołów znajdujących się na terenie parafii oraz przedstawiciel innych wspólnot zakonnych posiadających dom na terenie parafii.

Z NAUCZANIA KOŚCIOŁA

- 4.1.** Zależnie od wielkości ośrodka i stopnia zaangażowania wiernych, liczba członków rady pochodzących z wyboru wynosi 8-12. Ich dokładną liczbę określa proboszcz (rektor).
- 4.2.** Zasady ich wyboru określa osobny regulamin.
- 4.3.** Członkowie rady z wyboru mogą pełnić swój mandat nie dłużej niż przez trzy kolejne kadencje, tzn. 15 lat.
- 4.4.** Lista wszystkich członków rady winna być przekazana do kancelarii Kurii Metropolitalnej oraz dziekanowi w terminie dwóch tygodni po zaprzysiężeniu rady.
- 5.** Zastępca przewodniczącego rady zostaje wybrany na jej pierwszym posiedzeniu bezwzględną większością głosów. Może nim być jedynie osoba świecka. Jeśli dwaj kandydaci uzyskają jednakową liczbę głosów, przeprowadza się osobne głosowanie jedynie nad wyłonioną dwójką. Jeśli ponownie uzyskają oni jednakową liczbę głosów, zastępcą przewodniczącego zostaje starszy z nich. Przewodniczący podczas pierwszego posiedzenia, po konsultacji z radą, wyznacza sekretarza rady, którego obowiązkiem jest prowadzenie protokołów ze wszystkich zebrań rady.
- 6.** Częstość zebrań rady zależy od potrzeb duszpasterskich, ale nie rzadziej niż dwa razy w roku. Zebrania zwołuje przewodniczący, przekazując zaproszenia przynajmniej dwa tygodnie przed zebraniem. Zebrania nadzwyczajne mogą być również zwoływane, kiedy przynajmniej połowa członków rady zgłosi taki wniosek przewodniczącemu w formie pisemnej.
- 7.1.** Do ważności uchwał rady wymagany jest udział w jej posiedzeniu przynajmniej połowy jej członków. Decyzje podejmowane są bezwzględną większością głosów obecnych członków rady. W przypadku równej liczby głosów, przeważa głos przewodniczącego.
- 7.2.** Proboszcz lub rektor dysponuje prawem weta w stosunku do każdej z uchwał. Jego sprzeciw powoduje nieważność uchwały.
- 7.3.** Jeśli 2/3 członków rady zgłosi zastrzeżenia do weta wniesionego przez przewodniczącego, sprawę rozstrzyga biskup diecezjalny.
- 8.1.** Kadencja członków rady trwa 5 lat i jest liczona w sposób jednolity dla wszystkich parafii (rektoratów) w archidiecezji, z zastrzeżeniem art. 11 i 12.
- 8.2.** Członkostwo w radzie ustaje na skutek śmierci, złożonej rezygnacji, utraty przynależności do danej wspólnoty z powodu zmiany zamieszkania, utraty funkcji, na podstawie której uzyskano członkostwo w radzie, na skutek deklaracji przewodniczącego rady stwierdzającej postępowanie członka rady sprzeczne z nauczaniem Kościoła katolickiego lub na skutek odwołania.
- 8.3.** Członek rady może złożyć rezygnację w czasie trwania kadencji. W takim wypadku wymagana jest forma pisemna. Rezygnacja osiąga skutek z chwilą doręczenia pisma przewodniczącemu rady.
- 8.4.** W przypadku utraty członkostwa przez członka rady pochodzącego z wyboru, na jego miejsce pozostali członkowie rady zwykłą większością głosów wybierają nowego członka, ale jedynie w wypadku, gdy liczba członków z wyboru będzie niższa od minimalnej wymaganej niniejszym statutem.

Z NAUCZANIA KOŚCIOŁA

8.5. W przypadku śmierci lub zmiany miejsca zamieszkania członka Rady pochodzącego z nominacji, na jego miejsce przewodniczący może mianować nowego członka.

8.6. W przypadku, gdy postępowanie członka rady stoi w sprzeczności z nauczaniem Kościoła lub narusza publicznie dobre obyczaje, przewodniczący rady, po konsultacji z dziekanem (w przypadku parafii dziekańskich z wicedziekanem), wydaje deklarację stwierdzającą wygaśnięcie mandatu członka rady.

8.7. Członek z nominacji może być odwołany z ważnej przyczyny przez proboszcza (rektora) w trakcie trwania kadencji.

8.8. Członek z wyboru może z powodu ważnej przyczyny zostać odwołany przez członków rady większością 2/3 głosów.

8.9. Osobom, o których mowa w art. 8.6, 8.7 i 8.8 przysługuje prawo odwołania się do biskupa diecezjalnego w terminie 10 dni od daty zakomunikowania decyzji.

9. Przewodniczący, w uzasadnionym przypadku, po konsultacji z dziekanem (w przypadku parafii dziekańskich z wicedziekanem), może odwołać mianowanego przez siebie członka rady i na jego miejsce powołać inną osobę. Na rozwiązanie całej rady przed upływem kadencji musi uzyskać pisemną zgodę biskupa diecezjalnego.

10. Z chwilą wakansu na urzędzie proboszcza (rektora) działalność rady ulega zawieszeniu. Nowy proboszcz (rektor) w ciągu trzech miesięcy od objęcia parafii może potwierdzić radę w dotychczasowym składzie lub po konsultacji z dziekanem (w przypadku parafii dziekańskich z wicedziekanem), może zarządzić ustanowienie jej na nowo.

11. W przypadku zarządzenia wyborów uzupełniających lub konieczności ustanowienia na nowo rady z powodów wymienionych w art. 9 i 10, kadencja rady liczona jest w następujący sposób:

- a)** jeśli ustanowienie rady ma miejsce w ciągu pierwszych trzech lat kadencji – ustanowienie rady następuje na dokończenie bieżącej kadencji;
- b)** jeśli ustanowienie rady ma miejsce w ciągu dwóch ostatnich lat kadencji – ustanowienie rady następuje na dokończenie bieżącej kadencji i pełną kadencję następną.

12. Biskup diecezjalny może zdecydować, na wniosek proboszcza (rektora) lub z własnej inicjatywy i po konsultacji z dziekanem (w przypadku parafii dziekańskich z wicedziekanem), o przedłużeniu lub skróceniu kadencji rady.

13. Posiedzenia rady nie mają z zasady charakteru publicznego. Można na nie zapraszać ekspertów i konsultantów, którym nie przysługuje jednak prawo głosu.

14. W ramach rady powołuje się w zależności od potrzeb komisje lub zespoły specjalistyczne.

15. Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem zarządzenia wyborów do rad duszpasterskich w roku 2012 i z tym dniem tracą wszystkie wcześniejsze przepisy prawa partykularnego odnoszące się do rad parafialnych.

ks. Wojciech Pęcherzewski
Kancierz

+ Stanisław Budzik
Arcybiskup Metropolita Lubelski

Z życia Parafii

Odznaczenia LUMEN MUNDI dla zasłużonych pracowników naszej parafii

„Tak niech świeci wasze światło przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie.” /Mt 5,16/

W dniu 11 września 2022 r. odbyła się w naszej parafii niecodzienna uroczystość. Podczas Sumy odpustowej, Ks. Prałat Adam Lewandowski nadał w imieniu Abp Stanisława Budzika, Metropolity Lubelskiego odznaczenia LUMEN MUNDI zasłużonym pracownikom naszej parafii:

Pani Elżbiecie Sawickiej – za pełne oddania 30-letnie dbanie o czystość i piękno świątyni;

Panu mgr. inż. Wiktorowi Pydzie – za 34-letnie animowanie śpiewu liturgicznego jako organista;

Panom Janowi i Łukaszowi Rzechułom – za sumienną 18-letnią pracę w zakrystii.

Medal Lumen Mundi (Światło świata) ustanowił abp Józef Życiński. Jest wręczany osobom, które zasłużyły się świadectwem prawdy i wartości, a także pracą na rzecz społeczeństwa i kultury.

Na medalu widnieje napis „Lumen mundi” i postać Ducha Świętego w znaku gołębiczy z promieniami symbolizującymi dary i charyzmaty, jakich udziela ludziom dla dobra Kościoła.

Agnieszka Wróblewska

Z życia Parafii

„Koncert dla Olusia”

„Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnie uczyniliście” (Mt, 25) powiedział Pan Jezus do swoich uczniów. Zdanie to odnosi się do wszystkich ludzi bez względu na ich pochodzenie, przekonania, status społeczny czy wiek. Nie mniej jednak w sposób szczególny dotyczy, jak się wydaje, tych rzeczywiście najmniejszych czyli dzieci, zwłaszcza chorych i cierpiących.

25 września bieżącego roku w naszej parafii miała miejsce akcja charytatywna pt. „Koncert dla Olusia”. Z inicjatywą zorganizowania tego wydarzenia wystąpiła grupa nauczycieli ze Szkoły Podstawowej nr 51 im. Jana Pawła II w Lublinie. W ten sposób chcieli oni okazać swoją solidarność z rodziną ciężko chorego dziecka, która zbiera środki na bardzo kosztowną operację w Stanach Zjednoczonych.

Głównym punktem programu akcji był recital organowy pt. „Jezu, ufam Tobie” w wykonaniu dra Marka Bochniaka. W trakcie koncertu usłyszeliśmy improwizowane utwory, których motywem przewodnim stały się znane i mniej znane pieśni o Miłosierdziu Bożym. Poszczególne części koncertu utrzymane były w klimacie i konwencjach właściwych dla kolejnych etapów w historii muzyki (renesans, barok -w wersji niemieckiej, francuskiej i włoskiej-, klasycyzm, romantyzm oraz współczesność). W trakcie koncertu i po jego zakończeniu została przeprowadzona zbiórka środków na leczenie Olusia.

Dopełnieniem całości wydarzenia stała się wspólna modlitwa o zdrowie dziecka, którą poprowadził ks. Michał Paśnik.

W imieniu organizatorów akcji charytatywnej chciałbym podziękować ks. Waldemarowi Głuscowi, proboszczowi naszej parafii, za wyrażenie zgody na jej przeprowadzenie.

Cezary Taracha

***

Informacja ze strony internetowej Fundacji za pośrednictwem której zbierane są środki na operację Olusia, zamieszczona 2 listopada 2022r.

02 listopada 2022, 14:48

To wielki cud! Niemożliwe nie istnieje – nie dla Was!

[Radość wypełnia serca, bo jedno malutkie, chore serduszko dostanie szansę, by dalej bić!](#)

Pasek zbiórki dla naszego Olusia zazielenił się w całości, a to oznacza, że już niedługo nasz synek przejdzie operację chorego serca w klinice w Bostonie.

Brakuje nam słów, aby wyrazić wdzięczność, jaką czujemy...

Mamy ogromny dług wdzięczności wobec każdego z Was, kto zaangażował się w zbiórkę Olusia.

[Dziękujemy Wam z całego serca za wsparcie, dobre słowa, wiarę, że się uda!](#)

[Nigdy tego nie zapomnimy i będziemy Wam wdzięczni do końca życia!](#)

Paulina i Kamil - rodzice

Z życia Parafii

30 lecie partnerstwa z parafią św. Idy w Münster

W bieżącym roku mija trzydzieści lat od chwili nawiązania partnerstwa pomiędzy parafią Narodzenia NMP w Dąbrowicy a parafią św. Idy w Münster (Gremmendorf). Od wielu lat, z różnych powodów, bardzo intensywna niegdyś współpraca już nie istnieje. Warto jednak przypomnieć czas, kiedy przedstawiciele dwóch parafii, dwóch narodów, których wzajemne relacje bywały bardzo trudne i bolesne, podjęli wysiłek twórczego współdziałania w duchu chrześcijańskiej miłości bliźniego oraz ludzkiej przyjaźni.

Z inicjatywą upamiętnienia 30 rocznicy powstania partnerstwa wystąpił w ubiegłym roku ks. kanonik Zygmunt Lipski, który przez wiele lat swojej duszpasterskiej posługi w Dąbrowicy, przywiązywał do współpracy z parafią św. Idy wielką wagę.

Uroczystości rocznicowe miały miejsce w niedzielę, 16 października bieżącego roku, co również ma swoje symboliczne znaczenie. Wszak tego dnia obchodzimy pamiątkę wyboru na Stolicę Piotrową kardynała Karola Wojtyły, którego przyjacielem, najbliższym współpracownikiem oraz następcą był kardynał Ratzinger. Pierwszy punkt programu stanowiła msza święta, w trakcie której modliliśmy się za zmarłych oraz żyjących członków partnerstwa. Warto w tym miejscu podkreślić, że w czasie jego trwania w różnorodne formy współpracy zaangażowanych było kilkaset osób

z naszej parafii. Na zakończenie mszy św. ks. Lipski przypomniał początki i dalsze lata współpracy, jej różnorodne formy i owoce. Później wysłuchaliśmy recitalu organowego pt. „Jezu, Jezu do mnie przyjdź” (*Jesus, Jesus, komm zu mir*) w wykonaniu dra Marka Bochniaka, który w czasie trwania partnerstwa koncertował w Münster. W programie recitalu znalazły się: partita chorałowa "Jezu Jezu do mnie przyjdź", w stylu baroku niemieckiego oraz fantazja chorałowa oparta na motywach pieśni: "Bogurodzica" oraz "O Maria sel gerusst".

Dalsza część rocznicowych obchodów miała miejsce w Domu Parafialnym. Ks. proboszcz Waldemar Głusiec przywitał przybyłych, dziękując za ich zaangażowanie w partnerstwo i obecność na uroczystości. Większa część spotkania upłynęła na wspomnieniach dotyczących różnorodnych form współpracy, wzajemnych odwiedzin grup z Dąbrowicy i Münster oraz przyjaźni, jaka połączyła wiele osób i rodzin. Przywoływaliśmy postaci najbardziej zaangażowane w dzieło współpracy, zwłaszcza ks. Ewalda Spiekera, proboszcza parafii św. Idy oraz panią Ursulę Wolf. Wspomnieniom towarzyszyła degustacja pysznego tortu rocznicowego, który przekazał nam ks. Andrzej Sternik również uczestniczący przez wiele lat w dziele partnerstwa.

Warto w tym miejscu dodać, że oprócz wspomnień, fotografii, filmów czy korespondencji pozostającej w posiadaniu osób prywatnych, istnieją także inne pamiątki związane z partnerstwem. Są to „Kronika” prowadzona przez ks. Lipskiego, jego publikacja książkowa na ten temat, liczne artykuły w „Echu Dąbrowicy”, obraz przedstawiający św. Idę oraz drzewa zasadzone z okazji 5 i 10 rocznicy partnerstwa. Będą one przypominać kolejnym pokoleniom o pięknym przykładzie współpracy i przyjaźni, jaka połączyła naszą parafię z braćmi w wierze z Münster.

Cezary Taracha

Z życia Parafii

11 września bieżącego roku odbyła się kolejna edycja Jarmarku Firlejowskiego, który od kilkunastu już lat przypomina o ciekawej historii Dąbrowicy oraz ukazuje różnorodne formy aktywności jej dzisiejszych mieszkańców. Tym razem jednak święto miejscowości połączone było ze świętem patronalnym parafii, które odnosi się do Narodzenia Najświętszej Marii Panny.

W związku z tym uroczystości miały wspólny program przygotowany we współpracy pomiędzy Parafią oraz Gminnym Ośrodkiem Kultury i Sportu.

Pogoda i tym razem nam nie sprzyjała, dzień był chłodny i deszczowy. Pomimo tych trudnych okoliczności udało się zrealizować większość przygotowanych punktów programu Jarmarku. Rozpoczęliśmy, tradycyjnie, od mszy świętej w kościele parafialnym, w trakcie której modliliśmy się o pomyślny rozwój naszej miejscowości. Następnie przenieśliśmy się pod scenę letnią GOKiS, gdzie mogliśmy podziwiać inscenizacje historyczne odwołujące się do średniowiecznych i nowożytnych dziejów Dąbrowicy (Chorągiew Wojska Staropolskiego Ziemi Lubelskiej, Stowarzyszenie Fraternitas Egocentricorum Lublinensis), występy artystyczne (znakomity Zespół Pieśni i Tańca), koncerty muzyczne, prezentacje strojów, warsztaty tańca dawnego. O smaczne potrawy zadbały Koła Gospodyń Wiejskich z terenu Gminy Jastków.

Wieczorem przenieśliśmy się ponownie do kościoła. Tu odbyło się premierowe wykonanie „Litani dąbrowickiej” (sł. C. Taracha, muz. T. Orkiszewski). Litanie odwołującą się do świętych i błogosławionych odbierających szczególną cześć w naszej parafii zaśpiewał Chór „Cantemus Domine”, pod kierunkiem Agaty Weremczuk-Cymerman, przy organowym akompaniamencie maestro Tomasza Orkiszewskiego. Prawykonanie spotkało się wielkim zainteresowaniem i bardzo życzliwym przyjęciem ze strony zgromadzonych w świątyni słuchaczy.

Cezary Taracha

Rozmowa Redakcji z siostrą Ireną Studzińską

Siostrzo Ireno! Od niedawna z radością możemy obserwować, jak siostra zakonna ze Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Misjonarek Maryi troszczy się o zakrystię i prezbiterium w naszym kościele parafialnym. Chcielibyśmy nieco bliżej Siostrę poznać i dowiedzieć się w jaki sposób odkryła swoje powołanie do życia zakonnego?

Pochodzę z Kętrzyna. Jest to wioska na Kaszubach w Parafii Linia. Od dziecka marzyłam o tym, by zostać leśniczym tak, jak mój tata. Myślałam też o zakonie. Wiele razy mój proboszcz pytał na katechezie, kto chce być siostrą albo księdzem. Mówił, że Ci ludzie są potrzebni, żeby innym pomóc wejść do nieba. Był to dla mnie mocny argument. Kiedy kończyłam liceum i trzeba było podjąć decyzję, co dalej, wybrałam zakon. Część rodziny to zaakceptowała. Tata był przeciwny, ale po latach się z tym pogodził.

Zapewne przed przyjazdem do Dąbrowicy pracowała Siostra w innych miejscowościach. Jakie to były placówki i czym dotychczas Siostra się zajmowała?

Pierwszą moją placówką był Kwidzyn. Mieszkałam tam sześć lat. Miałyśmy tam ogromny ogród, w którym pracowałam ponad trzy lata. Tam chodziłam do Kolegium Teologicznego i rozpoczęłam też pracę w szkole jako katechetka. Studia kontynuowałam na Uniwersytecie w Olsztynie. Katechizowałam w Grajewie, Koninie, Trąbkach, Zamościu i na Ukrainie. Ostatnie lata pracowałam na Ukrainie w Dunajowcach. Oprócz 26 lat przepracowanych w szkolnej katechezie posługiwałam w zakrystii, w kuchni i opiekowałam się starszymi siostrami.

Od września rozpoczęła Siostra pracę jako zakrystianka w naszej parafii. Na czym dokładnie ta praca polega?

Praca w zakrystii wymaga dyspozycyjności i współdziałania zwłaszcza z Księdzem Proboszczem i innymi osobami zaangażowanymi w funkcjonowanie parafii. Moim zadaniem jest przygotowanie liturgii Mszy św. i nabożeństw, otwieranie kościoła i uruchamianie dzwonów, włączenie światła i mikrofonów, przygotowanie ornatów w odpowiednim kolorze, ksiąg i paramentów liturgicznych, troszczenie się o stan szat i naczyń liturgicznych, wymiana obrusów.... Ogólnie jestem odpowiedzialna za porządek w kościele i zakrystii.

Prosimy jeszcze o podzielenie się pierwszymi wrażeniami Siostry z pobytu w naszej miejscowości i parafii.

Pierwsze wrażenia są bardzo pozytywne. Ciągłe poznaję nowe życzliwe osoby. Bardzo podoba mi się usytuowanie kościoła i sam kościół, zadbane plac przy kościele, Droga Krzyżowa na zewnątrz, grotta i uporządkowany cmentarz.

Dziękujemy za rozmowę i życzymy Siostrze błogosławieństwa Bożego w posłudze na rzecz wspólnoty zakonnej i parafii.

Dąbrowica w „RoberTece”

Od wiosny 2021 roku TVP 3 Lublin emituje wartościowy program muzyczny redaktora Roberta Goneta pt. „RoberTeka”. Realizowany w bardzo nowoczesnej, atrakcyjnej dla widza formule ukazuje różnorodną problematykę odnoszącą się do szeroko rozumianej kultury muzycznej. Znajdziemy tu więc odcinki poświęcone muzyce klasycznej, rozrywkowej, folklorowi, ciekawym zjawiskom, postaciom oraz instrumentom.

W każdym materiale, obok komentarzy Roberta Goneta, pojawiają się interesujące wypowiedzi ekspertów, muzyków, kompozytorów i twórców związanych z tym obszarem kultury. Nagrania realizowane są w różnych miejscach i sceneriach w zależności od tematu konkretnego odcinka.

Chciałbym zachęcić czytelników „Echa Dąbrowicy” do oglądania „RoberTeki” (na żywo lub na stronie lubelskiej telewizji), zwłaszcza że niektóre programy były realizowane w naszej miejscowości lub we współpracy z osobami z naszego środowiska.

I tak, 16 sierpnia 2022 r., wyemitowano odcinek poświęcony improwizacji organowej. Nagrania materiału dźwiękowego zostały dokonane w kościołach Lublina (św. Józefa oraz akademickim KUL) oraz w Dąbrowicy. W roli eksperta oraz wykonawcy wystąpił związany przez wiele lat

ze scholą „Lumina” organista dr Marek Bochniak.

18 października mogliśmy obejrzeć odcinek na temat Zespołu Pieśni i Tańca Dąbrowica, a swoimi refleksjami na temat historii, współczesności i repertuaru zespołu dzielili się jego członkowie oraz dyrektor GOKiS Kamil Ziółkowski.

„Rober Teka” emitowana 15 listopada, ukazująca gitarę klasyczną, z prof. Jakubem Niedoborkiem w roli eksperta i wykonawcy, nagrana została z kolei w kierowanej przeze mnie Katedrze Świata Hiszpańskiego KUL. Również ostatni ze zrealizowanych dotychczas odcinków, z 29 listopada, ma związki z naszymi stronami. Oto bowiem w roli eksperta oraz interpretatora kompozycji na fisharmonię wystąpił Michał Kopyciński, młody, zdolny organista i fisharmonista zamieszkały w sąsiednim Baraku.

Na koniec wyjawię jeszcze naszym Czytelnikom, że jeden z najbliższych odcinków „RoberTeki” poświęcony będzie dzwonom kościelnym. Jak Państwo wiedzą, obok naszej świątyni parafialnej, znajduje się stary dzwon z roku 1833, a w niedalekim Garbowie bije drugi w kolejności najstarszy dzwon w Polsce. Mam nadzieję, że oba znajdą się w materiale filmowym Roberta Goneta.

Cezary Taracha

W wigilijny wieczór - opowieść o tradycjach świątecznych

*Podzielić się opłatkiem,
powiedz mi, co to znaczy?
To dobrze życzyć innym
I wszystko im przebaczyć. (M. Buczkówna)*

Znów patrzysz na zieloną, migocącą światłami choinkę, znów czujesz zapach dzieciństwa – zapach pierników, pomarańczy, cynamonu, wpleciony w aurę domu... w ten jeden jedyny niepowtarzalny wieczór wigilijny. Znów masz mokre oczy, a serce aż boli z miłości, gdy patrzysz na wszystkie ukochane twarze i na miejsce po tych, których w tym roku zabrakło. Wzruszenie płacze Ci słowa modlitwy, od której zaczyna się Wieczerza... Uśmiechasz się do dzieci, które w odświętnych ubraniach czekają na rozpoczęcie kolacji jak na cud. Bo to jest Cud. Jesteście wszyscy razem, a za chwilę powitacie szczególnego gościa – Nowonarodzonego Jezusa. Szepczesz jedną niezmienną modlitwę – *Niech zawsze tak będzie! Niech tak będzie za rok, i za kilka lat! I zawsze!* Bo to jest najpiękniejsza tradycja wigilijna – bycie razem, w przebaczeniu i miłości.

Ale tradycja to też rytuały powtarzane co roku. Niby z biegiem czasu nieco inne, ulegające zmianom jakie niesie cywilizacja, ale niezmiennie przekazujące te same przesłania. Ktoś mądry powiedział, że jeśli tradycja zaginie w jednym pokoleniu, to zaginie już na zawsze. Dlatego tak ważna jest dbałość o to, by nasze polskie, chrześcijańskie tradycje, nie zamieniły się w pusty bezkulturowy zlepek atrakcji rodem z supermarketu, w którym ginie istota świąt – Narodzenie Jezusa.

Boże Narodzenie zwane również *Godami* to jedno z najbardziej klimatycznych i radosnych świąt. Dlaczego właśnie *Gody*? Lata ery chrześcijańskiej liczyły się od dnia narodzin Chrystusa. W niu Bożego Narodzenia styka się więc rok sta-

ry z nowym, czyli w języku słowiańskim dwa *gody*. Stąd powstała nazwa pierwszego miesiąca po tych godach *stycznia* i nazwanie świąt Bożego Narodzenia *Godami*. A zwyczajowo, *Gody* to po prostu czas wielkiego świętowania, które u nas, w naszej kulturze i tradycji zaczyna się od Wigilii.

Wigilia, pochodząca od słowa *vigilare* - czuwać znana była już w Starym Testamencie i była po prostu wieczornym czuwaniem przed nadchodzącym świętem. W Polsce Wigilia weszła do tradycji Bożego Narodzenia dopiero w XVII wieku, ale szybko zdominowała czas obchodów świątecznych. Niegdyś w dzień wigilijny surowo poszczono aż do zmroku. Wielu ludzi nie jadło przez cały dzień niczego, a niektórzy posilali się tylko kawałkiem chleba i wodą. Nie wypadało tego dnia wykonywać ciężkich prac, chodzić do sąsiadów, a już zdecydowanie odradzano wszelkiej pożyczki... *"jaka Wigilia, taki cały rok"* - mawiano.

Dzień Wigilii przesycony był bogatymi rytuałami, począwszy od dekoracji domu, poprzez wypowiedane słowa, aż po spożywane potrawy. Dziś Wigilia kojarzy nam się choinką, ale to zielone drzewko przywędrowało do nas wyjątkowo późno, bo dopiero w XVIII wieku z protestanckich Niemiec. Najpierw trafiła do szlacheckich dworów i do mieszczan, a dopiero potem na wieś. Wcześniej dom przyozdabiano gałązkami jedliny i wiązkami zboża. Pierwotnie, w czterech rogach głównej izby ustawiano cztery snopy zbóż: pszenicy, żyta, jęczmienia i owsa, aby w kolejnym roku nie brakowało żadnego z nich. Z czasem tradycja zachowała jeden snop zboża, zwany Królem lub Gościem, z zawieszonymi światłami, czyli ozdobami wykonanymi z opłatka w kształcie księżycy, gwiazdy lub kołyski, które symbolicznie nawiązywały do narodzin Jezusa. Snopy mie-

wały również znaczenie praktyczne. Jak opowiadali starsi ludzie, gdy po wieczerzy zamieć śnieżna nie pozwalała dotrzeć gościom do domów, owe snopki, służyły za posłanie. Rano znów ustawiano je w kątach, mówiąc: *słoma do chatupy, a bieda z chatupy*. Ze snopów wyciągano żdźbła, które rzucano do góry. Słomka, która przyczepiła się do sufitu, wisiała do św. Szczepana, a cała zbożowa wiecha stała w rogu izby aż do Trzech Króli. Namiastką owego snopa jest dziś sianko, które układamy pod białym obrusem. Niezwykły zwyczaj kultywowano w niektórych wsiach Mazowsza. Tam gospodarz kładł pod stół wigilijny żelazo od pługa, aby w tym szczególnym dniu prosić o dobry rok. A gdy zapadał zmierzch, pan domu miał jeszcze jedno pilne zadanie. Tuż przed wieczerzą wychodził do sadu z siekierką i rozmawiał z drzewami, strasząc, że zetnie te, które nie będą rodziły. Zaglądał również do pszczoł zamkniętych w ulach, aby przekazać im nowinę o Narodzeniu Jezusa.

Gdy choinka zaczęła wypierać snopy zboża, przystrajano ją tak, aby wszystko, co na niej zawisło miało swoją symbolikę. Warto o tym pamiętać również dziś. Gwiazda na szczycie – prowadzi do Betlejem, łańcuchy mają wzmacniać więzi rodzinne, dlatego im dłuższy łańcuch, tym lepiej. Słodkości na choince oznaczają radość z narodzin Dzieciątka, a jabłka, oprócz prostej symboliki rajskiego owocu, oznaczają urodę domowników czyli im więcej jabłuszek, tym lepiej! Jednak najważniejsze były i są światełka, i to nie dlatego, że czynią nastrój, ale dlatego, że symbolizują Chrystusa – Światłość Świata.

Gdy rozbłysła pierwsza gwiazda, gospodarz brał w spracowane dłonie opłatek i przełamywał się najpierw z żoną, potem z dziećmi, dalszą rodziną, a w końcu ze służbą. Potem szedł do zwierząt gospodarskich, aby im również podziękować za trud całorocznej pracy. Dawniej ludzie nie składali wymyślnych, skomplikowanych życzeń. Najpiękniejsze życzenia brzmiały *Obyśmy w zdrowiu doczekali przyszłej Wigilii*

i daj nam Boże zdrowie i siły co byśmy się w tym samym gronie za rok spotkali. A potem wszyscy zasiadali do Wieczerzy, zwanej też Pośnikiem lub Postnikiem. Dziś, na stołach tradycja miesza się nowoczesnością, dania polskie z europejskimi, ale może warto wrócić do tych podawanych przez wieki? Niezależnie od regionu, na stole wigilijnym musiały się znaleźć dary z pola, wody, lasu i sadu, dlatego był i groch, i pszenica, i kompot z suszonych owoców, i grzyby. Ryby, tak powszechne dziś na stołach wigilijnych, weszły najpierw do jadłospisu domów ziemiańskich, a dopiero później na stoły chłopskie. Wyjątek stanowiły śledzie, które były traktowane jak pospolita, tania przekąska. Na honorowym miejscu układano wielki bochen chleba, a Łemkowie kładli również czosnek, który działał jak... antybiotyk! Ważna była też liczba dań: 7 – jako siedem dni tygodnia, 9 – na cześć dziewięciu chórów anielskich lub 12 – bo było dwunastu Apostołów.

Dziś, tak, jak niegdyś zasiadamy do wigilijnego stołu, przykrytego białym obrusem... I nieważne, czy na naszym stole będzie 12, 9 czy może 7 dań. Ważne, aby wszystkie doprawione były szczyptą najcenniejszej przyprawy – Miłości.

Agnieszka Wolińska - Wójtowicz

foto: gosc.pl

Tradycje świąteczne

Choinka

Nie można dziś określić nawet w sposób przybliżony od kiedy iglaste drzewko zaczęło kojarzyć z obchodami świąt Bożego Narodzenia. Wiadomo natomiast, że w wielu kulturach i religiach drzewo, zwłaszcza iglaste jest symbolem życia, płodności, odradzania się i trwania. Podejmowano wiele prób biblijnego uzasadnienia wprowadzenia do domów bożonarodzeniowego drzewka, jednak nie znaleziono nigdy bezpośrednich źródeł pisanych, do których można byłoby się odwołać. Faktem jest, iż na jednym z miedziorytów z roku 1553, obok żłóbka widnieje drzewko jodłowe ozdobione gwiazdą i świeczkami. Następne lata potwierdzają występowanie choinki, nawet w mieszkaniach prywatnych w dniu obchodów Bożego Narodzenia. Zwyczaj ten stał się powszechny w mieszczańskich rodzinach niemieckich, tyrolskich, austriackich promieniując stamtąd, zwłaszcza w wieku XIX, na pozostałe kraje europejskie i pozaeuropejskie. Ważne były, rzecz jasna, ozdoby choinkowe. Im również nadawano głębszy sens. I tak na szczycie drzewka umieszczano gwiazdę symbolizującą gwiazdę betlejemską, w zawieszanych jabłkach widziano echo biblijnego jabłka Adama i Ewy, papierowe łańcuchy rozpoznawano jako okowy zniewolenia grzechowego czy nawet politycznego (w okresie rozbiorów). Oświetlenie choinki miało by wskazywać na Chrystusa, który przyszedł na świat jako „światło dla pogan”. Zaś żywe zielone drzewko miało by symbolizować Chrystusa— źródło wszelkiego życia. Warto o tym pamiętać strojąc swoje świąteczne drzewko. A ubiera się je dopiero w wieczór wigilijny. Aby jednak zapalić świeczki, trzeba poczekać na pojawienie się na niebie pierwszej gwiazdy.

Wieczera wigilijna

Tradycja rodzinnej, uroczystej wieczerzy jest dzisiaj bardzo mocno zakorzeniona w polskich domach. Obyczaj ten zauważono i zapisano już w XVII w., choć przypuszcza się, że był praktyko-

wany już dużo wcześniej. Jego istotnym elementem jest zachowanie postu. Wieczerzę poprzedza przygotowanie choinki, jak też domowej szopki. Pod białym obrusem kładzie się kilka kłosów siana (symbolika szopki betlejemskiej). Do stołu zasiada się po ukazaniu się pierwszej gwiazdy na niebie. Uczestnicy kolacji dzielą się białym opłatkiem, składają życzenia, wybaczą wzajemne urazy. Przyjęło się pozostawianie wolnego nakrycia przy stole dla ewentualnego gościa lub też symbolicznie dla Chrystusa. Były i są różne przesady dotyczące ilości i zawartości potraw wigilijnych. Najczęściej podaje się zupę rybną czy migdałową, barszcz, potem grzyby z kapustą, ryby gotowane lub pieczone (najczęściej karp w szarym sosie), kluski z makiem, kompot z suszonych owoców, itd.. Na ogół przygotowuje się 7, 9 względnie 12 potraw. We wschodnich regionach obowiązkowo podaje się kutię (gotowaną pszenicę lub jęczmień z miodem, orzechami i migdałami). Po skończonej wieczerzy śpiewa się kolędy i obdarowuje prezentami.

Opłatek

Wigilijny zwyczaj łamania się opłatkiem należy do najtrwalszych i najżywszych tradycji Bożego Narodzenia. Dzielenie się opłatkiem, choć niekoniecznie w Wigilię, praktykowali już najwcześniejsi chrześcijanie—otrzymywali go ci, którzy nie byli na mszy. Od dawna, tuż przed wieczerzą, łamano się opłatkiem z członkami rodziny, służbą, kolędnikami i oczywiście duchami przodków. Nawet zwierzęta gospodarskie dostawały opłatek od swego gospodarza.

Nie ma solidnego studium, które wskazałoby kiedy i w jakich okolicznościach ta tradycja zakorzeniła się w Polsce. Najstarsza wzmianka źródłowa pochodzi z końca XVIII w. Dzisiaj jest to już wyłącznie polski zwyczaj, którego najważniejszym przesłaniem jest pojednanie. Dzieląc się opłatkiem składamy sobie życzenia dobra wszelakiego, zapominamy o urazach, wybaczymy winy.

Kolędy

Wyraz kolęda pochodzi od łacińskiego słowa „calendae”, oznaczającego pierwszy dzień miesiąca. W starożytnym Rzymie uroczyste obchodzono szczególnie calendae styczniowe, kiedy to konsulowie prawnie obejmowali swój urząd w całym imperium rzymskim. Przy reformie kalendarza (46r. przed naszą erą), zadekretowanym przez Cezara Juliusza (stąd „kalendarz juliański”) potwierdzono 1 stycznia jako początek roku administracyjnego. W Rzymie obchodzono to bardzo uroczyste. Odwiedzano się, obdarowywano podarkami, śpiewano okolicznościowe pieśni. Wraz z przyjęciem chrześcijaństwa zwyczaj ten stopniowo powiązano z początkiem rachuby nowego czasu „nowej ery”, czyli narodzin Chrystusa.

Kolęda w Polsce oznacza przede wszystkim pieśń religijną, związaną tematycznie z narodzinami Chrystusa. Najstarsza polska kolęda „Zdrów bądź Królu anielski” pochodzi z 1424r., choć sam termin kolęda utrwalił się dopiero w XVII w. W okresie tym powstawało wiele pastorałek i kolęd. Inne śpiewali zakonnicy, inne arystokracja, mieli też swoje kolędy kupcy i pozostałe stany. Niektóre kolędy autorskie znane są do dziś: „Przybieżeli do Betlejem pasterze” i „Przy onej górze” J. Żabczyca, „Bóg się rodzi” F. Karpińskiego, „Mizerna cicha” T. Lenartowicza. Jednak kolędy powstawały też dzięki twórcom anoni-

mowym. Tłumaczono je z łaciny czy z języków krajów sąsiedzkich. Jakkolwiek większość kolęd powstała w łonie Kościoła katolickiego, nie brak jednak kolęd luterzańskich, kalwińskich czy husycyckich. Kolędy są zjawiskiem kulturowym, zwłaszcza w Polsce, gdzie ilość znanych i opisanych kolęd osiąga liczbę ponad pół tysiąca.

Prezenty gwiazdkowe

Powszechna praktyka wzajemnego obdarowywania się prezentami (zwłaszcza dzieci) związana była pierwotnie z kultem i życiorysem św. Mikołaja, biskupa diecezji Mira (Azja Mniejsza), wielkiego jałmużnika żyjącego w IV w. Jego niezwykła hojność, troska o biednych, stały się symbolem i uosobieniem miłości każdego bliźniego. Właśnie w okresie świąt Bożego Narodzenia znalazła swoje logiczne uzasadnienie i to już w średniowieczu. Dzisiejszą tradycję wręczania świątecznych prezentów zawdzięczamy Marcinowi Lutrowi, który w 1535r. Domagał się, aby protestanci zaniechali zwyczaju „św. Mikołaja”, a prezenty dawali swoim dzieciom jako dar samego „Dzieciątka Jezus”. Z czasem wszystkie kraje chrześcijańskie, także katolickie przyjęły tę praktykę. Jednakże ślad dawnej tradycji biskupa— św. Mikołaja nadal rozpoznajemy w postaci mężczyzny z workiem prezentów, ubranego w szaty biskupie, z mitrą i pastorałem.

ks. Zbigniew Wójtowicz

Wigilijne przysłowia

* Jak w Wigilię z dachu ciecie, jeszcze się zima długo powlecze.

* Wigilia jasna, święty Jan ciemny, obiecują rok przyjemny.

* Gdy pola zielone, jak się Chrystus rodzi, Wielkanocnym Świętom śnieg pewnie zaszkodzi.

* Gdy w dzień Adama i Ewy mróz i pięknie, zima wcześniej pęknie.

Adwent

Słowo Adwent pochodzi od łacińskiego słowa „adventus”, czyli „przyjście, przybycie, nadejście”. W starożytnym Rzymie słowem „adventus” nazywano oficjalny przyjazd, odwiedzin dygnitarza państwowego po objęciu urzędu.

Dla nas chrześcijan „adventus” oznacza czas przygotowujący nas do uczczenia narodzin Jezusa w Betlejem. To również nasze przygotowanie do powtórnego przyjścia Jezusa na ziemię.

Adwent rozpoczyna nowy rok kościelny i obejmuje 4 kolejne niedziele. Rozpoczyna się między 27 listopada a 3 grudnia, kończąc się w wigilię Bożego Narodzenia. W tym czasie szaty liturgiczne mają kolor fioletowy, nie śpiewamy „Chwała na wysokości Bogu”. Codziennie, oprócz niedziel i uroczystości, przez okres Adwentu odprawiane są Msze św. ku czci Maryi, w czasie których pali się świeca roratnia, symbol Najświętszej Maryi Panny (słowo Roraty pochodzi od słów pieśni na wejście—Rorate coeli...).

Pierwsze ślady istnienia adwentu pochodzą z Galii i Hiszpanii z IV wieku. Adwent trwał wówczas 3 tygodnie. Łączył się z postem pokarmowym i praktykami ascetycznymi. Rzym wprowadził do liturgii Adwent w VI wieku, łagodząc jego charakter pokutny i akceptując liturgiczne przygotowanie do uroczystości Bożego Narodzenia. Naszy-

mi przewodnikami po Adwencie są: Izajasz, Jan Chrzciciel i Maryja. Wymownym symbolem Adwentu jest wieniec i świeca adwentowa. Światło wskazuje drogę, rozprasza ciemności, usuwa lęk i stwarza poczucie bezpieczeństwa i wspólnoty. Światło jest znakiem obecności Chrystusa „Światłości Świata”. Światło czterech kolejnych świec adwentowych ma nas doprowadzić stopniowo do prawdziwego „Światła” wschodzącego w Boże Narodzenie. Zielone gałązki są symbolem nadziei, zwyciężającej śmierć. Wieniec adwentowy ma nam przypominać o radosnym czasie przygotowania adwentowego do zbliżających się świąt Bożego Narodzenia. Adwent to również czas przygotowania świątecznych niespodzianek dla najbliższych. To czas przygotowania naszych serc na przyjście Dzieciątka Jezus przez rekolekcje i spowiedź świętą.

ks. Zbigniew Wójtowicz

PORZĄDEK SPRAWOWANIA MSZY ŚW. I NABOŻEŃSTW

Msze Święte:

Dni powszednie: 17:00 i 18:00

Niedziele: 8:00, 10:00, 11:30, 17:00

Święta nieobowiązkowe: 8.00, 17.00 i 18.00

Spowiedź: 15 minut przed każdą Mszą Świętą.

W pierwszy piątek miesiąca: 16:30 i 17:30

Adoracja Eucharystyczna:

Pierwsza niedziela miesiąca: 9:00—10:00

Dzień powszedni: 17:30—18:00

Nabożeństwo I-go Czwartku, Piątku i Soboty:
Odpowiednio – 17:30

Droga Krzyżowa (Wielki Post):
Piątek 17:30 (dla dzieci) i 18:30

**Msza św. zbiorowa za wstawiennictwem
św. o. Maksymiliana M. Kolbego:**
8. dzień miesiąca (intencje składamy w kaplicy)

Godzinki o Niepokalanym Poczęciu NMP:
Niedziela i uroczystości o godz. 7:40

Z PARAFIALNEJ KSIĘGI

SAKRAMENT CHRZTU ŚWIĘTEGO

...ja Ciebie chrzczę w Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego...

Szymczyk Przemysław

Omelaniuk Lena

Gawidziel Wiktoria Łucja

Kowalska-Mastalerz Zofia

SAKRAMENT MAŁŻEŃSTWA

...ślubuję ci miłość, wierność i uczciwość małżeńską...

Witkowski Rafał Adam i Podolska Iwona

Prawicki Łukasz Paweł i Wrona Anna Magdalena

Nowomiejski Marcin i Szumielewicz Anna Kinga

BÓG MIŁOSIERNY DAJE ODKUPIENIE

Polecamy miłosierdziu Bożemu tych, którzy zasnęli w pokoju z Chrystusem w nadziei zmartwychwstania:

Marianna Babisz

Jerzy Zbigniew Wrona

Krzysztof Roman Tolak

Tadeusz Brodziak

Mariusz Poleszak

Jerzy Kańczugowski

Janina Okupna

Niech odpoczywają w pokoju...

Echo Dąbrowicy - Pismo parafii pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Dąbrowicy

Zespół redakcyjny: ks. Waldemar Głusiec, Hanna Palczewska, Cezary Taracha, Dominika Wilkołek, Agnieszka Wróblewska **Skład:** Dominika Wilkołek

Adres: Parafia Rzymskokatolicka pw. Narodzenia NMP w Dąbrowicy,
Dąbrowica 132, 21-008 Tomaszowice; tel. 81/50-20-893

e-mail: dabrowica@diecezja.lublin.pl; **www:** <https://dabrowica.diecezja.lublin.pl>

FB: Parafia pw. Narodzenia NMP w Dąbrowicy (@parafiadabrowica)

Nr konta: BS Cyców O/Jastków 71819110422008800049870001

Druk: Wydawnictwo Muzyczne POLIHYMNIA sp. z o.o., ul. Deszczowa 19 20-832 Lublin, tel. 81 746 97 17

OKŁADKA: fot.: ks. Grzegorz Ogorzałek

KALENDARIUM 2022/2023

Grudzień 2022

Msze św. roratnie w środy i soboty – godz. 6.30; dla dzieci we wtorki i piątki – godz. 18.00

- 04.12 św. Mikołaja przychodzi do dzieci: Msza św. – godz. 11.30
- 08.12 Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP: Godzina Łaski – godz. 12.00
- 09-11 Rekolekcje adwentowe
- 16-24 Nowenna do Bożego Narodzenia: niedziela – godz. 9.00; dzień powszedni – godz. 17.30
- 24.12 Wigilia ze zmarłymi: Msza św. i modlitwa za zmarłych, których zabraknie przy wigilijnym stole – godz. 9.00
- 25.12 Uroczystość Narodzenia Pańskiego: Pasterka – godz. 0.00
- 28.12 Początek wizyty duszpasterskiej
- 31.12 Dziękczynienie na zakończenie roku kalendarzowego: Msza św. – godz. 18.00

Styczeń 2023

Porządek Mszy św. od poniedziałku do piątku – godz. 7.00, w soboty o godz. 18.00

Wizyta duszpasterska od poniedziałku do piątku – od godz. 15.00, w soboty od godz. 9.00

- 01.01 Uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki Maryi
- 06.01 Uroczystość Objawienia Pańskiego
- 16-29 Ferie zimowe dla dzieci
- 22.01 Święto Babci i Dziadka: Modlitwa za babcie i dziadków – godz. 11.30

Luty

- 02.02 Święto Ofiarowania Pańskiego: Dzień Życia Konsekrowanego
- 11.02 Światowy Dzień Chorych: Sakrament namaszczenia chorych podczas Mszy św. – godz. 17.00 i 18.00
- 02.03 Środa Popielcowa: początek Wielkiego Postu

Marzec

W piątki droga krzyżowa dla dzieci – godz. 17.30; dla młodzieży i dorosłych – godz. 18.30

- 19.03 73. rocznica utworzenia Parafii pw. Narodzenia NMP w Dąbrowicy: Msza św. – godz. 8.00
- 20.03 Św. Józefa Oblubieńca NMP
- 24-26 Rekolekcje wielkopostne
- 25.03 Zwiastowanie Pańskie: początek Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego

